

Sygn. akt III AUa 446/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty (spr.)
Sędziowie:	SSO del. Krzysztof Hejosz SSA Jadwiga Radzikowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **K. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 grudnia 2013 r. sygn. akt VIII U 412/13

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 446/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w punkcie I. zmienił zaskarżoną przez K. L. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 8 lutego 2013 r. w ten sposób, że przyznał jej emeryturę od dnia 16 stycznia 2013 r. a w punkcie II. nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie prawa do emerytury.

Jako bezsporne Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawczyni K. L., urodzona (...), ukończyła 55 lat, nie przystąpiła do OFE i w dniu 16 stycznia 2012 r. wystąpiła z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Organ rentowy uznał jej staż ubezpieczeniowy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wymiarze 20 lat, 11 miesięcy i 18 dni, ale nie uznał jej żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Nadto ustalił Sąd Okręgowy, że w okresie od dnia 7 sierpnia 1975 r. do 30 czerwca 1993 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) Spółdzielni Pracy (...) i pracowała w wydziale, w którym obsługiwała maszyny tzw. wtryskarki, próżniarki i butelczarki. Podczas pracy tych maszyn ulatniał się dym, odór, panował hałas i było duże zapylenie. Wnioskodawczyni zajmowała się produkcją talerz, miseczek, garnuszków, pojemników na jajka, korków do szampana i wkładów do lodówek (wszystko było wytwarzane z tworzyw sztucznych). Pracę tę wnioskodawczyni wykonywała na III zmiany w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o zeznania świadków oraz wnioskodawczyni, które uznał za ścisłe, jasne i spójne. Świadkowie, którzy pracowali wraz z wnioskodawczynią w spornym okresie, opisali bowiem charakter jej zatrudnienia.

W tym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy powołując się na treść przepisu art. 32 i art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), wywiódł, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn (tj. co najmniej 15 lat) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 25 lat). W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawczyni spełnił wszystkie z powyższych warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. W szczególności legitymuje się co najmniej 15 latami pracy w szczególnych warunkach. Do tego stażu, w ocenie Sądu Okręgowego, należało bowiem zaliczyć sporny okres jej pracy od dnia 7 sierpnia 1975 r. do 30 czerwca 1993 r. w (...) Spółdzielni Pracy (...). Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym okresie wnioskodawczyni wykonywała pracę przy produkcji i przetwórstwie tworzyw sztucznych, tj. na stanowisku wymienionym w wykazie A dział IV poz. 17 będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.), gdzie wymieniono produkcję i przetwórstwo żywic i tworzyw sztucznych oraz produkcję surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa, produkcję wosków i woskoli. W konsekwencji uznał Sąd Okręgowy, że wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki wymagane do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku w oparciu o art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i zmienił zaskarżoną decyzję przyznając jej prawo do emerytury od dnia 16 stycznia 2013 r. W ocenie Sądu Okręgowego nie było natomiast podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego w zakresie opóźnienia w przyznaniu wnioskodawcy prawa do emerytury w oparciu o art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dopiero bowiem w postępowaniu sądowym przeprowadzone zostało postępowanie dowodowe, w tym także z zeznań świadków, które pozwoliło na zakwalifikowanie spornego zatrudnienia wnioskodawczyni jako pracy w szczególnych warunkach.

Apelację od wyroku sądu pierwszej instancji wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.. Zaskarżając go w całości zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelujący nie kwestionując zasadności uznania przez sąd pierwszej instancji spornego okresu zatrudnienia wnioskodawczyni w (...) Spółdzielni Pracy (...) od dnia 7 sierpnia 1975 r. do 30 czerwca 1993 r. za pracę w szczególnych warunkach, podniósł jednak, że w okresie tym wnioskodawczyni nie świadczyła pracy łącznie przez co najmniej 15 lat. Z przedłożonych druków Rp-7 wynika bowiem, iż w trakcie tego zatrudnienia wnioskodawczyni przebywała na urlopach wychowawczych w okresach od dnia 1 lipca 1979 r. do 30 marca 1981 r. oraz od dnia 3 lutego 1989 r. do 2 lutego 1991 r. Po wyłączeniu tych okresów posiada zaś jedynie 14 lat, 11 miesięcy i 24 dni pracy w szczególnych warunkach. Nie było więc podstaw do przyznania jej prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku pomimo, że zawarte w niej zarzuty są trafne.

Słusznie zauważono w apelacji, że uznany przez sąd pierwszej instancji okres zatrudnienia wnioskodawczynie w szczególnych warunkach w (...) Spółdzielni Pracy (...) od dnia 7 sierpnia 1975 r. do 30 czerwca 1993 r. nie jest wystarczający do nabycia prawa do emerytury. Po wyłączeniu okresów korzystania z urlopów wychowawczych od dnia 1 lipca 1979 r. do 30 marca 1981 r. (tj. 1 roku i 9 miesięcy) oraz od dnia 3 lutego 1989 r. do 2 lutego 1991 r. (tj. 2 lat), okres ten daje jedynie 14 lat, 1 miesiąc i 23 dni pracy w szczególnych warunkach.

Jednakże z uwagi na podniesione przez wnioskodawczynię okoliczności wskazujące na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach również w innych, nieuwzględnionych jeszcze okresach, Sąd Apelacyjny przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe i ustalił, że w okresie od dnia 1 lipca 1993 r. do 31 października 1994 r. wnioskodawczynie była zatrudniona w F. P.H. (...) w K.. Jakkolwiek początkowo jej stanowisko pracy określono jako pracownik fizyczny, to jednak później doprecyzowano, że faktycznie świadczyła ona pracę na stanowisku operatora wtryskarki (umowa o pracę z dnia 1 października 1993 r. – k. 61 a.s. koperta). Jeszcze decyzją z dnia 17 marca 1995 r. organ rentowy ustalił podleganie wnioskodawczynie ubezpieczeniom społecznym z tytułu tego zatrudnienia. Następnie, w okresie od dnia 15 stycznia 1997 r. do 30 kwietnia 1997 r. (umowy o pracę z dnia 15 stycznia 1997 r. i z dnia 15 kwietnia 1997 r.) wnioskodawczynie wykonywała taką samą pracę w G. i spółka. Potwierdzili to również słuchani w toku postępowania apelacyjnego świadkowie J. P. i F. K.. W istocie po ustaniu zatrudnienia w (...) Spółdzielni Pracy (...) wnioskodawczynie nadal wykonywała to samo zatrudnienie u kolejnych pracodawców (tj. (...) s.c. oraz G. i spółka), którzy przejęli produkcję wraz z zakładem w L. i maszynami od Spółdzielni. Pomimo zmiany pracodawcy warunki zatrudnienia wnioskodawczynie nie różniły się od zatrudnienia w (...) Spółdzielni Pracy (...). Nadal wykonywała te same czynności operatora wtryskarki w tej samej hali i na tych samych maszynach. Nadal była to więc praca w szczególnych warunkach, o jakiej mowa w wykazie A dział IV poz. 17 będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.), gdzie ujęto m.in. produkcję i przetwórstwo żywic i tworzyw sztucznych oraz produkcje surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie naprowadzonych wyżej dowodów uzupełnił ustalenia Sądu pierwszej instancji i uznał, że sporne zatrudnienie wnioskodawczynie w (...) Spółdzielni Pracy (...) wraz z zatrudnieniem w (...) s.c. oraz G. i spółka było pracą w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze co najmniej 15 lat. To zaś oznacza, że zaskarżony wyrok ostatecznie nie narusza przepisów prawa materialnego. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy poza sporem był bowiem fakt, że wnioskodawczynie spełniła zarówno warunek wieku, gdyż ukończyła 55 lat, jak i wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego ponad 20 lat. Natomiast z naprowadzonych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawczynie spełniła również wymóg wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres ponad 15 lat. Tym samym prawo do emerytury w obniżonym wieku jej przysługuje.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.